

Over de wereld van
A naar B

Over de wereld van A naar B

Theo van Kalleveen

Inhoudsopgave

DEEL I.....	8
West-Europa en oude bekenden	9
Oost-Europa met een zonnetje	18
DEEL II.....	25
Turkije op en neer.....	26
Hitte en warmte in Iran.....	42
Vakantie in Dubai	70
DEEL III.....	78
Op grote hoogte in Kirgizië.....	79
De weg naar Beijing	100
Beijing	123
De zoektocht naar warmere oorden.....	128
DEEL IV	143
Zwerven door Indochina	144
Thailand in een nieuw licht	167
Intermezzo in Maleisië	176
Voor- en tegenspoed onder de evenaar	183
Op weg naar huis.....	206
Aankomst thuis.....	208
Dankbetuiging.....	209

Schrijver: Theo van Kalleveen
Coverontwerp: Taklamakan woestijn, Xinjiang provincie, China
ISBN: 978-94-625440-6-2
© Theodorus Johannes van Kalleveen

Voorwoord

Het speelt al een tijdje door mijn hoofd. Ik wil per fiets naar Indonesië. Sinds ik 3 jaar geleden het voorrecht heb gehad bijna 7 maanden in dit prachtige land te verblijven, ben ik eigenlijk nooit meer de oude geweest. Het land blijft trekken. De liefde voor het fietsen heb ik daarna opgedaan. Ik ben na thuiskomst eerst op de fiets gestapt om een naderende depressie van me af te trappen. Daardoor merk ik hoe heerlijk fietsen is voor lichaam en geest. Een mens is nooit te oud om te leren.

Er gaat wel wat tijd overheen voordat één en één twee wordt. Mijn liefde voor Indonesië wordt uiteindelijk gekoppeld aan mijn liefde voor de fiets. Ik kan natuurlijk ook gewoon met het vliegtuig naar Indonesië gaan, zoals zovelen. Om verschillende, persoonlijke redenen, denk ik dat ik in dat geval niet vind wat ik zoek. Er moet een andere manier gevonden worden. Deze komt er in de vorm van de fiets.

Een aantal jaren geleden had ik nooit op het idee voor zo'n onderneming kunnen komen. Had niet eens bedacht dat het mogelijk zou zijn. Dit veranderde toen ik halverwege 2008 Maarten Jansen in een hostel in Australië leerde kennen. Maarten was op dat moment bezig met een fietsreis van 24.000 kilometer, dwars door het continent. De mooie verhalen die hij mij over deze en andere reizen verteld heeft, zijn van een niet te onderschatten invloed op mijn keuze voor het maken van deze reis geweest. En nu sta ik een aantal weken voor aanvang van mijn persoonlijke onderneming.

Als startdatum heb ik 5 mei gekozen. Waarom 5 mei? Om verschillende redenen:

1. Omdat je nu eenmaal een datum moet kiezen.
2. Vanwege de symboliek van Bevrijdingsdag.
3. Omdat dan in Nederland overal de vlaggen uithangen en dit kansen biedt voor grapjes als: "Toen ik vertrok, was iedereen zo opgelucht, dat ze de vlag massaal uithingen."
4. Omdat het op een zondag viel.
5. Omdat het qua weer de beste tijd is om te vertrekken. Vroeg in het voorjaar.

Naarmate deze datum naderbij komt, stijgt de spanning toch wel. Omdat ik iets chaotisch ben en toch niets vergeten wil, werk ik met lijstjes. Een lijstje met dingen nog te doen en een lijstje met spulletjes die nog aangeschaft moeten worden. Deze lijstjes variëren per dag in lengte. Soms omdat iets als afgehandeld beschouwd kan worden en afgestreept wordt. Soms omdat ik weer iets nieuws bedenken aan de lijst toevoeg. Best wel een gedoe zo'n voorbereiding. Maar, zoals Maarten me al verteld heeft: "Wanneer je de eerste avond voor je tentje zit, ben je ook gewoon weg". Kortom, dan is aan alle twijfel een einde. En om alvast op de zaken vooruit te fietsen; dit blijkt inderdaad waar te zijn.

Een ander belangrijk aspect is natuurlijk de route. Omdat ik al twee jaar nieuwsgierig ben naar Iran, staat deze voor mij al vrij snel vast. Ik zal Europa doorfietsen richting Turkije, in Istanbul steek ik de Bosporus over en fiets Azië in. Dan door naar Iran en vandaar door naar de landen van Centraal-Azië, Turkmenistan, Oezbekistan en Kirgizië. Vervolgens fiets ik via het achterland van China Oost-Azië in om daarna uiteindelijk in zuidelijke richting af te zakken naar Indonesië.

Gebruik makende van internet, doe ik mijn huiswerk aangaande de visa. Dit belooft een hele onderneming op zich te worden. Met name het Iranese, Turkmeense, Oezbeekse en Chinese visum zijn berucht om hun gedoe. Voorlopig kan ik alleen nog maar de uitnodigingsbrief, benodigd voor het aanvragen van het Iraans visum, aanvragen bij een hiervoor gespecialiseerd Nederlands reisbureau.

Dit wat betreft de voorbereiding. De laatste dingen zijn geregeld, laatste benodigdheden gekocht. Ik heb de 30 kilo aan bepakking zowaar ook nog eens passend in mijn tassen (zeven stuks) kunnen krijgen. Ik ben klaar om te gaan.

Na een verrassend goede nachtrust, ontwaak ik die dag met een vreemd en onwerkelijk gevoel. Er wordt nog één keer ontbeten met mijn ouders, een rare gedachte. Bij het aantrekken van de schoenen, besef ik het pas echt: "Dit zijn voorlopig de laatste momenten samen". Over vijf minuten fiets ik de straat uit zoals duizenden keren daarvoor, maar ditmaal zullen we elkaar hoogstwaarschijnlijk een jaar lang niet meer zien. Snel slik ik de opkomende twijfel en emotie weg. Dit is wat ik wil, hiervoor heb ik de afgelopen tijd geleefd. Nu snel nog één foto, een zoen, een knuffel en dan fiets ik de straat uit. Gaan met die banaan.

DEEL I

Mijn route door West- en Oost-Europa

West-Europa en oude bekenden

Zoals gehoopt start ik mijn reis met mooi voorjaarsweer. Wanneer ik mijzelf fietsende voorstel is dit altijd onder een stralend blauwe hemel compleet met een zacht briesje in de rug. Dit komt met het Nederlandse klimaat helaas zelden overeen met de werkelijkheid. Het is een mooi gegeven, dat dit bij de aanvang van mijn reis wel het geval is.

Van start

In plaats van in oostelijke begin ik in zuidelijke richting te fietsen. Ik heb het plan om bij Nijmegen de Maas op te pakken en deze tot aan Maastricht te volgen. Dit tochtje heb ik een jaar eerder tijdens het paasweekend ook gemaakt. Deze was zeer goed bevallen. Nederland is een zeer mooi land. De ware reden voor mijn vertrek in zuidelijke richting is dat ik na vier jaar mijn oude maatje Geoffrey weer eens ga bezoeken in zijn thuisplaats Thionville. Dit is een leuk stadje aan de Moezel en ligt in Noord-Frankrijk, net onder de grens met Luxemburg. Geoffrey heb ik in dezelfde tijd als Maarten leren kennen, in hetzelfde

Australische hostel in Townsville. Het is ook met Geoffrey dat ik, ongeveer 6 maanden na onze kennismaking, voor het eerst naar Indonesië gegaan ben. We hebben toen in totaal 3 weken op zowel Bali als Lombok rondgetoerd. Voor mij was het liefde op het eerste gezicht met Indonesië.

De drie dagen dat ik langs de Maas fiets zijn heerlijk. Ook hier ben ik met al mijn bepakking al een behoorlijke bezienswaardigheid. Het leukst is het natuurlijk wanneer mensen me vragen waar ik met al die bepakking naartoe ga. Na het geven van mijn oprechte antwoord wordt er nog weleens ongelovig gereageerd. Gelukkig zijn er ook mensen die het wel voor mogelijk houden en er zelfs enthousiast van worden. Door vier van hen word ik op de tweede avond uitgenodigd om voor de caravan een servelaat worst weg te spoelen met een fris lokaal biertje. Op één van die dagen kom ik ook een schaapherder met kudde tegen. Omdat dit altijd mooie plaatjes oplevert, besluit ik een foto te nemen. In die tijd wist ik nog niet dat de schaapherders tot de beroepsgroep behoren waarmee ik het meest in aanraking zal komen deze reis. Roemenië, Turkije, Iran of China, het maakt niet uit waar ik kampeer, zij zijn er altijd als eerste bij om me bij het ontwaken na een nacht wild kamperen, goedemorgen toe te wensen.

Ik vul mijn eerste dagen met lekker fietsen en genieten. Ook knijp ik mezelf geregeld in de arm om te controleren of ik niet toevallig tóch droom. Op deze manier fiets ik rustig mijn moederland uit. Tegen de tijd dat ik de grens met België passeer is het over met het mooie weer. Het begint stevig te regenen.

België wordt binnen één dag doorgefietst. Dan volgt Luxemburg, een land waar ik erg goede herinneringen aan heb vanwege de vakanties die ik daar als kind doorgebracht heb. Erg leuk om er nu doorheen te fietsen. In Vianden moet ik bij de klim met kasseien even flink aanzetten. Langs de kant staat een oudere Nederlandse man toerist te zijn. Niet wetende dat ik een landgenoot ben roept hij me toch aanmoedigend toe: "Klasse!" Er verschijnt een grijns op mijn gezicht en ik heb me tijdens andere, veel zwaardere klimmen, vaak voorgesteld dat deze man vanuit de kant van de weg op zou duiken om me bemoedigend toe te roepen.

Na vijf dagen op de fiets kom ik aan bij mijn vriend Geoffrey. Er zijn van die mensen waarvan je jarenlang eigenlijk niets hoort, maar zodra je ze weer ziet is het oude jongens krentenbrood. Geoffrey is één van die mensen. Direct bij het weerzien beginnen we te praten en te geinen en dit houdt drie dagen aan. Hij laat me Thionville zien en ook gaan we twee keer gezellig naar Luxemburg stad. Dit omdat de meiden daar veel mooier zijn. Genoeg gegrept en gelachen, drie dagen later wordt er gewoon afscheid genomen en gaan we ieder onze weg; hij naar zijn werk en ik naar Straatsburg. Verschil moet er zijn.

Straatsburg is een mooie oude stad (zoals we er in Europa zo veel hebben) die eigenlijk meer Duits dan Frans is. Duitsland, mijn volgende bestemming.

In Augsburg heb ik weer mensen op mij wachten. Dit keer gaat het om de 4 jaar eerder in Laos ontmoete Simon. Op mijn weg van Straatsburg naar Augsburg kom ik door het Zwarte Woud. Ik was altijd al erg nieuwsgierig naar het Zwarte Woud. Als kind riep de naam grootse beelden bij mij op van donkere, ondoordringbare bossen, ongemoeid gelaten door mens en beschaving. Nu sta ik er natuurlijk iets nuchterder tegenover. Toch bespeur ik enig gevoel van spanning bij mezelf. Helaas laat het weer mij niet toe te genieten van mooie vergezichten. Het komt met bakken uit de hemel. Het is in Freudenstadt (mooie naam) dat ik voor het eerst besluit een pensionnetje te nemen. Grappig is dat de kamer opgesmukt is met een zwart wit foto van een Amsterdamse gracht met een rode fiets op de voorgrond. Ik besluit dat, nu ik toch al boven mijn budget leef, er ook nog wel een lekker Duits pilsje vanaf kan. Genietend van het koude bier, een warme maaltijd, douche en bed, kan ik, ondanks het slechte weer, toch alleen maar concluderen dat het een goede dag geweest is.

Na een aantal dagen ploeteren door modder, mist, en regen kom ik op zaterdagavond Augsburg binnen fietsen. Door de enorme feestvreugde op straat kom ik even in de veronderstelling dat de plaatselijke FC kampioen geworden is. Maar het blijkt dat het niet degraderen van de club gevierd wordt. Duitsers zijn soms net Nederlanders, die bouwen ook al een feestje als ze slechts tweede geworden zijn.

Ook door Simon en zijn vrienden word ik goed ontvangen. Na een stevige Duitse maaltijd wordt er die avond tot diep in de nacht gefeest. De

volgende dag word ik met bonkende slapen het bescheiden maar aangename Augsburg rondgeleid. Augsburg wordt ook wel de meest noordelijke Italiaanse stad genoemd. Dat u het maar even weet.

Met één dagje fietsen kom je vanuit Augsburg in München aan. Hier vind ik een mooie camping welke met het centrum verbonden is door een metrolijn. München is onder andere bekend vanwege zijn vele Weißbier brouwerijen. Dit zijn de dagen dat het budget nog oneindig lijkt. Daarom laat ik me deze bieren, in flinke hoeveelheden, goed smaken. Aangezien ik gek ben op stadsparken, ga ik die eerste dag naar de Englischer Garten. Hier hebben ze ook een replica van een Chinese toren, alvast een mooi voorproefje van wat komen gaat. Helaas begint het bij het binnenlopen van het park te stortregenen en sta ik anderhalf uur gekromd onder een boom te schuilen.

Ook de volgende dag is het nog niet veel soeps met het weer. Nu bewapend met paraplu ga ik allereerst naar het Olympisch stadion. Toch de plek waar het Nederlands elftal zijn diepte- en hoogtepunt beleefd heeft. Ze zijn bezig met het opbouwen van het podium voor "The Boss". Nee, niet Louis van Gaal! Bruce Springsteen natuurlijk. Daarna ga ik naar het BMW museum. Ik heb helemaal niets met auto's, maar dit is een indrukwekkend museum. Duitsland is toch wel een fantastisch land hoor, zo grondig als zij alles aanpakken. Petje af! Vind het altijd een genot om bij onze Oosterburen op bezoek te zijn. Toch moet ik eerlijk bekennen dat als het lekker weer zou zijn ik dit museum nooit zou bezoeken.

Tijdens mijn bezoek aan Augsburg heb ik het in München wonende stel Angi en Michi leren kennen (Angi is het meisje en Michi het jongetje). Zij vinden me blijkbaar wel een aardige vent en zijn zo vriendelijk mij voor een aantal dagen een bed in hun huis aan te bieden. Ik ben het getik van de regen op mijn tent al lang zat en grijp deze kans direct met beide handen aan. Angi en Michi hebben het talent iemand zich direct thuis te laten voelen. Michi is een fanatiek Bayern München supporter en op de avond van de Champions League finale ben ik dat, voor het eerst in mijn leven, ook. Mooi is het dan ook als Arjen Robben de winnende goal maakt. Die avond worden er verschillende kroegen en dansgelegenheden bezocht. Helaas weet ik het feit dat ik een landgenoot van Robben ben en we naar dezelfde kapper gaan, niet te verzilveren door een mooie Duitse meid aan de haak te slaan. Ik ben wereldfietsreiziger. Het is me al vaker

opgevallen dat fietsreizigers beroerde versierders zijn. Toch heb ik een leuke avond. Op mij komt München over als een levendige en gezellige stad. Ook neemt Michi me één van die dagen met zijn auto mee de bergen in. De eerste echte bergen die ik deze reis zie.

Op maandag roept voor hen de plicht en stap ook ik weer op mijn fietsje. Ik merk deze reis keer op keer weer hoe lekker het is ergens per fiets te arriveren. Maar ook hoe heerlijk het is er weer weg te fietsen. Weer een ervaring rijker en op naar het volgende avontuur. Welke mensen zal ik nu weer ontmoeten? Welke obstakels moet ik overwinnen? Wat voor moois biedt de weg me de komende dagen? Of wordt het saai en taai fietsen? Met tegenwind misschien? Er is maar één manier om antwoord te vinden op al deze vragen. En daarom stap ik altijd weer graag op mijn eigen trouwe aluminium ros.

Er wordt nu koers gezet richting de Alpen. En daar heeft iedere fietser natuurlijk zin in. Hoewel de dag koud en grijs begint, klaart deze later zowaar op. Die avond logeer ik in een jeugdherberg. Ik moet er flink voor klimmen. Op een gegeven moment zie ik ook geen bordjes meer staan. Net als ik besluit om om te keren en terug het dal in te fietsen, komt er een auto aangereden. Nadat ik de bestuurder aangehouden heb, vertelt deze me dat ik nog ongeveer 500 meter van de jeugdherberg verwijderd ben. Dat was de laatste keer dat ik zelfs maar overwogen heb om om te keren. Die avond slaap ik, omringt door besneeuwde rotspieken, op 1240 meter hoogte. Voor een jongeman uit de polder een hele belevenis.

De dag daarop is prachtig. De heldere hemel biedt vergezichten zoals ik die enkel ken van "Sterrenstunde der Volksmusikanter". Prachtig, wat een feest. Soms flink klimmen, maar dan weer luid zingend naar beneden. Ook wordt er al een stukje Oostenrijk doorkruist. Picknicken in een veld vol boterbloemen is natuurlijk ook een genot op zich. Nee, deze dag, bedenk ik me terwijl ik mijn tent opzet met uitzicht op een besneeuwde rots, zal ik niet snel vergeten.

Het weer is bij het ontwaken 180 graden gedraaid. Nu is er van de besneeuwde rots niets meer te zien. Dat is balen. Zeker aangezien ik vandaag via Berchtensgaden de Oberzaltsberg op wil fietsen. Dit was het vakantiestulpje van Hitler. Ben wel benieuwd van wat voor een paradijselijk uitzicht hij genoot, terwijl hij de wereld in een hel stortte.

Het is me nu niet gegund erachter te komen. Toch blijft het een indrukwekkende plek, vanwege het oorlogsmuseum. Ik heb het allemaal al duizend keer gehoord, gezien en gelezen. Het blijft verschrikkelijk aangrijpend wanneer je er weer mee geconfronteerd wordt. Aan het gezucht om mij heen te horen is dit de algehele stemming.

Omhoog de Oberzaltsberg op ging met een stijgingspercentage van 22%. Gelukkig is het naar beneden niet veel minder steil en rijd ik dus vrij eenvoudig Oostenrijk binnen. Oostenrijk, het land waar alle huisjes van marsepein gemaakt lijken te zijn. Ik kom op die manier kletsnat Salzburg binnen rollen en zet mijn tent op in een plas water.

Bij het ontwaken is de situatie onveranderd. Een ware wolkbreuk daalt neer over dit deel van Oostenrijk. Er zit niets anders op dan de boel drijfnaat in te pakken en als een kogel uit de geboortestad van Mozart te vertrekken. Gelukkig heb ik goede, beschermende regenkleding aan. Alleen mijn schoenen worden van onderaf nat door opspattend water. In de zool zitten namelijk nog twee loze schroefgaatjes ten behoeve van mijn "SPD" klikplaatjes. Koude voeten dus. Verder valt me op dat zolang je maar blijft fietsen het allemaal wel te doen is. Maar zodra je voor iets langere tijd stilstaat, trekt de kou het lijf in.

Er wordt koers gezet naar Braunau am Inn. Tussen 1933 en 1945 ook wel bekend als "Führergebürtstadt". Nu is het gewoon een charmant plaatsje aan een machtige rivier. Net voor het plaatsje houd ik halt voor een boterham. Ik vind een schuilplaats tegen de regen in een bushokje. Terwijl ik koud en drijfnaat mijn boterham op eet, heb ik even een moment van reflectie. Dit is nou niet bepaald wat ik voor ogen had toen ik besloot in het voorjaar te vertrekken. Ik denk bij mezelf: Sukkel, heb je hier nu je leuke baan en kamer voor opgeven? Ik kan nu eigenlijk enkel om mezelf lachen.

Vanaf Braunau wordt er richting Passau over een goed aangegeven gravelweg langs de Inn gefietst. Aan de vele eetgelegenheden, campings en pensionnetjes langs de weg te zien, is dit onder gunstiger omstandigheden, een populaire fietsroute. Nu ben ik de enige fietser. Kamperen is hier op dit moment echt geen optie. Ik besluit bij de boer te logeren. Deze vriendelijke mensen bieden me de mogelijkheid al mijn spullen te drogen te hangen in de technische ruimte. Ook word ik zonder

morren naar het dichtstbijzijnde plaatsje 5 kilometer verderop gereden. Dit om iets te eten in het kroegje aldaar. Buiten mijn persoontje om zijn de enige andere gasten in de kroeg een gemengde groep vijftigers. Terwijl ik zit te wachten op mijn eten, hoor ik ze over autoverzekeringen neuzelen. Ik bedenk me dat het toch wel heerlijk is wanneer je de mensen om je heen verstaan kunt. Nu gaat mijn fantasie tenminste niet aan de haal met me. Hier nog maar even van genieten.

Passau is bekend vanwege het samenkomen van drie rivieren; de Inn, de Donau en nog eentje waarvan de naam me ontschoten is. Het plaatsje wordt van twee kanten ingesloten door de rivieren en vormt zo als het ware een schiereiland lopend van west naar oost. Op het meest Oostelijke punt kun je de rivieren samen zien komen om verder te gaan onder de noemer Donau. Wanneer ik arriveer is er van het plaatsje zelf al niet veel meer te zien. Ik mag nog naar binnen, maar vele wegen zijn vanwege de hoge waterstand al afgesloten. Het is een verontrustend gezicht allemaal. Uit de foto's op de informatieborden kan ik opmaken, dat het normaal gesproken een aller-charmantst plaatsje is. Met een verontrust gevoel ga ik verder. Later die dag kom ik langs een camping vol met stacaravans. Ik ben inmiddels drijfnat en koud tot op het bot. Ik besluit dan ook maar het bordje met "langdauer" te negeren en net te doen of ik maar zeer gebrekkig Duits spreek. Dit is gelukkig niet nodig. Terwijl de vrouwelijke beheerder aan komt lopen, attendeert zij mij erop dat ik hier eigenlijk niet staan kan met mijn tentje. Maar in één adem door concludeert ze tevens, dat ze me, gezien de staat waarin ik me bevind, eigenlijk geen toegang kan weigeren. Ik ben de vrouw zeer dankbaar. Die nacht is het alsof ik in een waterbed slaap. In de komende dagen zullen al deze caravans met de daarbij behorende mooi bijgehouden tuintjes in de Donau verdwijnen.

Dan door naar Lintz. Ben benieuwd wat deze stad voor mij in petto heeft op zaterdagavond. Dit, zo blijkt later, is niet zoveel. Heb me prima vermaakt hoor, Lintz lijkt me een leuk stadje. Vraag me alleen af wat al die mannen in oranje overalls toch zo haastig aan het bouwen zijn? Het antwoord op deze vraag krijg ik direct als ik de volgende dag verder wil. Ik moet namelijk in noordelijke richting over de brug, dan een grote bocht van 270° linksom, om vervolgens onder de brug door, in Oostelijke richting langs de Donau te fietsen. Wanneer ik bijna onder de brug ben, wordt mijn weg geblokkeerd door een tijdelijke damwand. Dus dat waren

ze gister aan het bouwen! Maar goed ook want het water staat er nu al een meter hoog tegenaan.

Later die dag maak ik uit de nieuwsberichten op, dat de Donau in 24 uur tijd met 3,5 meter gestegen is. Ik geloof dit direct aangezien ik de hele dag tegen wegversperringen aanfiets. Het hele land lijkt in rep en roer. Overal zie ik brandweer en politie in de weer met het aanbrengen of verzwaren van nooddijken.

Doodlopende weg in Passau

Tevens zie ik verschillende onder water gelopen huizen en wemelt het in de lucht van de helikopters. De blik van de mannen in de mij passerende brandweerwagens zou je het beste als verbijsterd kunnen omschrijven. Het moet natuurlijk ook wel een vreemd gezicht zijn om te midden van al die chaos en ellende een fietser met volle bekapping langs te zien komen.

Ook die avond logeer ik bij de boer. Dit keer is de ontvangst minder hartelijk. Ik kan merken dat de gastvrouw eigenlijk niet zit te wachten op zo'n drijfmatte fietser.

Tijdens al deze weken van kou en regen, heb ik mezelf altijd voorgehouden dat wanneer ik in Wenen aankom, de zon zal gaan schijnen. Na Wenen gaat mijn reis om verschillende redenen namelijk pas echt beginnen. Hierna kom ik voor het eerst op voor mij onbekend terrein. En in Wenen heb ik mijn laatste afspraak. Deze afspraak heb ik met Katharina. Zij is mijn Oostenrijkse ex-vriendinnetje waarmee ik zo'n leuke tijd in Indonesië, alwaar zij op dat moment werkzaam was, had. En inderdaad, ik fiets de stad binnen en een waterig zonnetje breekt door. Deze wordt in de loop van de dagen steeds krachtiger en eindelijk begint dan toch de zomer.

2,5 jaar eerder ben ik tijdens oud en nieuw ook een aantal dagen in Wenen geweest. Toen enkel om erachter te komen wat ik eigenlijk al wist: de relatie is over. Al wat rest zijn goede herinneringen. Zo goed eigenlijk dat ik er in die periode liever niet aan dacht. Ik vond Wenen toen maar een truttige stad. Nu alles weer zijn weg gevonden heeft loop ik met nieuw geopende ogen door de stad. Dit keer vind ik alles prachtig. Wenen is toch eigenlijk wel heel erg mooi en gezellig. Ook is het leuk Katharina weer eens in levende lijve te zien en te spreken. Hoewel de grootste aantrekkingskracht weg is, begrijp ik nog altijd waarom ik toen op haar gevallen ben. Ik heb een goede smaak wat vrouwen betreft, al zeg ik het zelf. Na ook hier een aantal heerlijke dagen te hebben doorgebracht, gaat de reis wederom verder. Op naar het voormalige Oostblok.

Oost-Europa met een zonnetje

De termen Oost,- en West-Europa vind ik eigenlijk maar verwarrend. Waarom ligt Praag bijvoorbeeld in 't Oosten en Wenen in het Westen? Wanneer je op de kaart kijkt is dit toch wel heel krom. Zeker als je nagaat dat beide steden eigenlijk in Centraal-Europa liggen. Het zal allemaal wel met het verleden te maken hebben.

In een kleine dag trap ik de 94 kilometer naar Bratislava weg. Leuk stadje waar, zo valt me op, veel gefietst wordt. De wegen zijn wel beduidend slechter. Ik vraag mij af of deze na het vallen van de muur beter of slechter geworden zijn. De tram die mij van de camping naar het centrum rijdt, stamt zeker nog uit de tijd van de muur. Ik beleef een leuke avond in een aangename stad. Ergens in het centrum ligt een plaquette die afstanden vermeldt naar verschillende wereldsteden. Jakarta staat ook aangegeven: 10.491 kilometer. Ja, dat is hemelsbreed!

Verschillende naaktstranden passerend, fiets ik de volgende ochtend kalm de Hongaarse grens over. Dat Schengen akkoord blijft lekker. Het doel is natuurlijk Boedapest. Deze prachtige stad bereik ik in 3 dagen. Die avond ga ik voor het eerst wild kamperen. Voor deze speciale gelegenheid kies ik een aangenaam korenveld uit. Ik geniet van een mooie zonsondergang en niet veel later, nog ietwat onwennig, lig ik in mijn tent.

De weg naar Boedapest is weinig spectaculair. Wel fietst het lekker door over rustige wegen door kleine dorpjes. De reden dat deze dorpjes zo rustig zijn, zo wordt mij later verteld, is omdat alle jeugd in Boedapest woont. De tweede avond word ik uitgenodigd om in iemands volkstuin te slapen. Natuurlijk grijp ik deze kans aan, temeer omdat ik word verwelkomd met braadworst en Hongaarse wijn. Bij het ontwaken merk ik het nadeel van slapen in een volkstuin: je kunt niet even lekker neerhurken om je behoeften te doen. Met samengeknepen billen race ik naar de ambulancepost 500 meter verderop om daar, god zij dank net op tijd, mijn behoeften te doen. Dat was me nog eens een noodgeval! Later die dag wordt Boedapest via de Kettingbrug binnen gereden. Het is altijd een gaaf gevoel om per fiets een mooie grote stad binnen te gaan.

Tijdens de 3 dagen in Boedapest bezoek ik veel musea. Mijn favoriet is het Nationaal Historisch museum. Dit is toch wel één van de mooiste en indrukwekkendste musea die ik bezocht heb. Het toont de geschiedenis van een mooi, trots en zelfbewust volk. Jammer dat we in Nederland niet ook zo'n museum hebben. Naast al mijn culturele en historische uitstapjes, drink ik natuurlijk ook gewoon lekker een aantal pilsjes. Ik val dan ook met mijn neus in de boter wanneer blijkt dat er een bierfeest gaande is in het kasteel aan de Buda zijde van de Donau. Hier ontmoet ik 2 officieren van het Engelse leger. Beiden zijn al verschillende malen op missie uitgezonden. Het verbaast mij dan ook dat ze me vragen of ik niet bang ben. Nee, bang ben ik niet. Ik heb ondertussen al genoeg levenservaring om te weten dat de wereld vol goede mensen zit. Wel moet je altijd voorzichtig blijven. Ik vertrouw op mijn instinct, mijn medemens, en geloof in een goede afloop.

Drie dagen in Boedapest is natuurlijk niet genoeg. Maar ja, het kriebelt weer. Ik zie erg uit naar Roemenië en stap daarom weer vrolijk op de fiets.

Hongarije wordt in 2 dagen achter me gelaten. Later tijdens mijn reis zou ik nog wel eens met verbazing terugkijken over het aantal landen dat je in Europa in een relatief kleine afstand passeert. De laatste nacht voor de Roemeense grens wordt doorgebracht op een aangename camping. Hier ontmoet ik de Noord-Hollandse Thijs met zijn vouwcaravan. Hij vraagt me of ik tegen Roemenië op zie. "Nee, ik zie er juist naar uit". Hij vraagt mij dit, zo vertelt hij me later, omdat hij zelf nog nooit in Roemenië geweest is. De logica ontgaat me.

Bij de grens wordt me door de Hongaarse douanebeambte, na het laten zien van mijn paspoort, lachend gevraagd of ik wiet bij me heb. Ik neem aan dat meneer een grapje maakt. Toch antwoord ik voor de zekerheid maar oprecht: "nee". De associatie tussen Nederland en wiet is behoorlijk. Tot in de bazaar van Shiraz (Iran) worden me trots foto's van immense wietplanten voorgehouden zodra ik het land van mijn herkomst genoemd heb. Wat zijn we toch een lekker eigenwijs volkje.

Na het passeren van de grens is het tijd voor mijn eerste schok. Wat oogt het hier armoedig en wat zijn de wegen slecht. Later kom ik erachter dat de grote weg wel van goede kwaliteit is. Maar deze wil je als fietser

natuurlijk zo veel mogelijk vermijden. Helaas is dat op dit moment niet altijd mogelijk: door de hoge waterstanden varen de meeste pontjes niet. Om deze reden zijn verschillende kleine wegen afgesloten. Gelukkig zijn er, wanneer je bereid bent iets om te fietsen, nog genoeg wegen open om uit te kiezen.

Die dagen zijn een waar genot. Heb bij tijd en wijlen het gevoel mij al in Centraal-Azië te bevinden (zoals ik mij dat voorstel). Veel mensen zie je hier nog het veld met de hand bewerken en met paard en wagen rondrijden. Dit geeft het leven altijd zo'n aangenaam tempo, vind ik. Ook kom ik geregeld zigeuners tegen, compleet met huifkar. Zittende in de schaduw van hun kar, vragen ze mij dan gebarend om water of sigaretten. Ik, die zwetend op zijn fiets zit. Je moet natuurlijk wel weten aan wie je het vraagt.

Fietsen in Roemenië

Het landschap is ook oogverblindend mooi met veel rollende heuvels. De avond voordat ik de 2500 meter hoge Karpaten oversteek, kampeer ik op een heuvel uitkijkend over een vallei. Achter mij bevindt zich een bos en daarachter doemen de pieken van de zojuist genoemde Karpaten op.

Wanneer ik voor mijn tent zit kijk ik uit over de vallei. In de verte hangen donkere wolken en onweert het hevig. Vanonder de wolken piept nog net de zon door. Als een rode bal zakt deze weg achter de westelijke horizon en kleurt op zijn tocht de gehele hemel rood. Zittend voor mijn tent is het net of dit schouwspel enkel wordt opgevoerd voor mijn genot. Het blijft één van mijn dierbaarste herinneringen.

De pas over is ook geweldig. Je start met 36°C en komt na tig haarspeldbochten met je tong op de grond op de besneeuwde top aan. Het geeft een machtig gevoel om met je fiets zo'n natuurkracht te bedwingen. En naar beneden is ook altijd heerlijk. Afdalend door een miniatuurlandschap, blijf ik stoppen om foto's te nemen. Gekampeerd wordt er die avond op een camping. Het koude biertje is verdiend.

De Karpaten over

Na nog anderhalve dag fietsen, wordt er halt gehouden in Boekarest. Tot mijn grote spijt en ergernis, is het toeristeninformatie kantoor gesloten bij mijn aankomst om 12.00 uur. Dit terwijl het bordje met openingstijden vermeldt, dat deze geopend is tot 14.00 uur. In de